

7

Amikor kinyitotta a szemét, a nap már nem élesen rajzolta ki a fal árnyékát a földre, hanem elmosódó, megnyúlt foltként, amely az üres látóhatár felé nyújtózkodott. Az öreg ébren volt mellette, kezét összefonta a mellén és szemét az égre szegezte, mintha tekintetét a fejük felett függő gyilokjáró gyámkövei közé akarná fúrni. A fiú feltápászkodott, és ott maradt ülve, a messzeségbe vesző tekintettel. Az öreg megszólalt.

– Hány kecske maradt?

– Három.

– A bakot ne számold bele!

– Az nincs meg.

Az aggastyán lehunyta a szemét és felsóhajtott.

– Azt is megölték?

– Nem tudom. Itt csak halott nőstények vannak.

– Nézz jól körül!

A gyerek felállt, és végigtekintett az előttük elterülő vidéken. Mutatóujjával a levegőt böködve számlálta meg a tetemeiket.

– Hat halott kecske. A kutya és a bak eltűnt.

Az öreg arra gondolt, hogy a kutya előbb vagy utóbb visszajön, bárhol legyen is. Ami a bakot illeti, azt gyaní-

totta, hogy a szarva miatt vitték el. Lehet, hogy a csend-biztos leöli, és a fejét kirakja a többi tróféája mellé.

– Minél előbb el kell menned vízért.

– Ha szomjas, megfejhettek egy kecskét. Már tudom, hogyan kell.

– Nekik kell inniuk.

A fiú fogta a fejövdöröt, és elindult vízért. A kúttól pár méternyire több holló sziluettjét fedezte fel a kútkáván. Amikor odaért, kezével elhessegette a madarakat, és a nyílás fölé hajolt. Hallotta a zümmögést, és a legrosz-szabttól tartott. A délutáni hanyatló fény alig hatolt be a mélybe, ám ahhoz elegendő volt, hogy a gyerek meg-lássa, mint lebeg a vízben a bak kiontott belű, lenyaka-zott teteme. A környék összes legye hivatalos volt a lako-mára. Úgy jöttek-mentek, akár egy multság vendégei. A kútkáva feletti íven hemzsegték a fekete pöttyök.

Csaknem este volt már, mire visszatért a falhoz. El-mondta az öregnek, mit látott, és az fűjt egyet, mert tud-ta, mi vár rájuk. A fiú soha addig nem látott kétségbe-esést vett észre a pásztoron.

– Ne nyugtalankodjék! Biztos, hogy találunk még vi-zet itt a közelben.

– Nem. Nincs.

– Honnét tudja?

– Tudom.

– Akkor máshová megyünk.

– Én sehová sem tudok menni.

A gyerek elhallgatott. Ha a pásztor nem tud mozdul-ni, neki kell elmennie vízért. Az előző napokra gondolt, a napszúrásra, a szomjúságra, az éjszakai gyaloglások-

ra, és elfogta a félelem, mert csakis a pásztor jelenlétének köszönhetette, hogy életben maradt.

– Egyedül kell vízért menned.

– Nem tudom, hol van.

– Elmondom.

– Félek.

– Nagyon bátor fiú vagy.

– Nem vagyok az.

– Eljutottál idáig.

– Mert maga velem volt.

– Mert van akaraterőd.

A fiú nem tudta, mit feleljen.

– Láttad Krisztus koronáját odafent?

– Igen. Három csúcsa van.

– Ezek a képességek. Egyik az emlékezet, másik az értelem, a harmadik az akarat.

A gyerek felnézett. Az alkonyatban fekete sziluett rajzolódott ki a fal tetején, felsejlett a tunika, a két kéz, a korona. A fiút bűvöletbe ejtették az öreg szavai, de egy pillanatra elfogta az aggodalom.

– Krisztus is szenvedett.

– Én nem akarok többet szenvedni.

– Akkor itt maradunk, és szomjan halunk. Hamarosan nem szenvedsz tovább.